

Гимназијалац

Лист ђака Српске гимназије „Никола Тесла” у Будимпешти, школска година 2017/18. број 3.

Садржај

Дани словенске писмености 3

Успешно одржани Дани матерњег језика 4

Почетак краја 6

Наш пут у Брисел 8

Жена која је ујела змију.....10

Опраштање 12

Недеља одрживог развоја и Дани Николе Тесле 14

Исповести 15

Песма.....16

„Гимназијалац”
лист ђака Српске гимназије „Никола Тесла” у Будимпешти, школска година 2017/2018. број 3.;
Уредник: Бојана Мишулић
Редакција: Јована Дудуковић, Љиљана Ковјанић, Марија Симић, Тамара Зечак, Јована Жугић, Огњен Малушић, Бојана Мишулић, Теодора Радан
Технички уредник: Зоран Месељџија
Одговорни професор: Драгомир Дујмов
Лектура: Драгана Месељџија
За издавача: др Јованка Ластић, директор
Издавање је помогло Министарство за хумане ресурсе

Реч уредника

Драги моји Сошиговци,
веровали или не, нашем дружењу ове школске године се ближи крај!
За сад, верујем да је некима жао што ће један предстојећи период бити одвојени од људи са којима проводе време у школи, дому, на терену, у кафићу или ко зна где још..., али сам такође убеђена да вас има пуно којима ће овај летњи распуст прилично добро доћи. Стварно, коме неће пријати да оде кући на читава два месеца, а да не мора да брине о неурађеним домаћим задацима, силенцијуму или одласцима на масовни спорт? Наравно да то сви ми једва чекамо. Само, по први пут, могу да кажем да ја не прижељкујем распуст на исти начин као претходних година. Чудно је, а у најмању руку, другачије овај пут, знајући да се после овог летњег распуста не враћам на исто место. Можда звучи стереотипно; матуранти причају исту причу и дају савете млађима... какав клише. Мада, верујте, тај последњи одлазак који следи у јуну стварно изазива разна сећања и мисли. Сигурно ћете разумети када и ви дођете на исто место, али до тад, једино о чему треба да размишљате је како што боље да се проведете од јуна до септембра, јер сте то и заслужили! Разне добре ствари смо урадили у протеклој години, а успеси ученика, спортиста, хористкиња, драмске и фолклорне секције то могу и да потврде. Чињеница и да смо стрпљиво и неприговарајући издржали и овогодишње техничке непогоде због надоградње једног дела наше школе показује колико заправо умемо да будемо колегијални и зрели, и због тога се, овим путем, свима вама захваљујем!

Школска година брзо прође, а летњи распуст скоро неосетно. Због тога, уживајте, одморите се, па чак се и улењите и нека вам једина брига буду породица, друштво, летовање, можда и која лектира, али после свега тога, ужелите се опет школе и насмејани се вратите овамо!

На челу уредништва, заједно са остатком редакције, желим вам добар одмор и леп провод! До неког следећег виђења на неком другом, а можда и истом месту. :)

Бојана Мишулић

Дани словенске писмености

Већ дуго устаљена традиција Срба у Мађарској су Дани словенске писмености који се одржавају у част дела Ћирила и Методија. Програм у вези са овим данима је ове године одржан у Српском културном центру у Будимпешти, и њему су, поред разних гостију, присуствовали и ученици наше гимназије. Ученици су имали прилике да погледају филм о животу и раду солунске браће. У оквиру ових дана, 24. маја 2018. је у Српском ђачком дому обележена слава ђачког дома Свети Ћирило и Методије.

Обележавање дана Ћирила и Методија је започето у 16 сати у Рожа улици. Освећење славског колача и кољива обавили су наши свештеници Зоран Остојић, Далибор Миленковић и ђакон Зоран Живић. Слави је присуствовала директорка дома Јулијана Которчевић, професори из оба ђачка дома, домско и школско особље и, наравно, ђаци. Слави су такође присуствовали и новинари из Београда који су направили репортажу о Српској школи и дому у Будимпешти, и који су, такође, интервјуисали неколико ученика наше школе. Након освећења колача, ђацима се обратио свештеник Зоран Остојић који је говорио о важности рада ова два светитеља за нас и за све будуће генерације, као и о томе да се њихова дела не смеју заборавити. Сви заједно су ову прославу овековечили једном заједничком фотографијом, направљеном уз смех и добро расположење наших ђака који су се, након тога, заједно са професорима, послужили кољивом и славским колачем, а затим наставили прославу славе уз богату трпезу.

Овако је протекла овогодишња прослава Светог Ћирила и Методија у Српском ђачком дому „Никола Тесла“. Прославом ових великана истичемо њихову велику важност, не само за нас, Србе, већ и за све словенске народе јер су управо они ти који су поставили темеље словенског писма и књижевног језика и тиме, објединили и обогатили наше народе.

Тамара Зечак, 9. ц

Успешно одржани Дани матерњег језика

Традиционално почетком пролећа у Српској гимназији „Никола Тесла” у Будимпешти приређују се Дани матерњег језика. Тако је то било и ове године. Професорка Кристина Бекић, шеф актива српског језика и књижевности у сарадњи са својим колегама припремила је ову значајну четвородневну манифестацију. У среду 18. априла гости су посетили нашу средњу школу на Тргу ружа.

Гости су овај пут пристигли из Српске православне гимназије „Кантакузина Катарина Бранковић” из Загреба и из требињске гимназије „Јован Дучић” (Република Српска).

Госте из Загреба предводиле су професорке Бранка Жарковић, заменик директора и Јасмина Велдић. На челу Требињаца била је професорица Веселинка Кулаш. Манифестација је почела отварањем Дана матерњег језика. Том приликом окупљенима се обратила професорица Кристина Бекић која је поздравила госте и учеснике овог важног пројекта. Она је у свом обраћању навела да је током последње три године поменута приредба попримила много занимљивих појединости, интересантности, па чак и хумора.

Гимназијски разреди су требали унапред да смисле и саставе Фејсбук страницу српских писаца и песника. Тако су овом приликом приказане странице Вука Караџића, Мине Караџић, Бранка Радичевића и Радоја Домановића.

Приказивање Фејсбук страница наших писаца било је веома успешно. Пројекти су урађени са много оригиналних идеја. У припреми и презентацији учествовали су следећи ђаци: Теодора Радан 9/ц, Тара Стојковић 9/ц, Лара Камаси 10/а, Ана Малушић 10/а, Алекса Панић 10/а, Тамара Владетић 11/б, Стефан Голубовић 11/б, Марија Пузигаћа 11/б, Милица Секулић 11/ц, Ана Маргушић 11/ц, Зоран Јошић 11/ц.

Гости су током своје презентације представили једног српског књижевника по избору, који је био повезан са Србима у Мађарској.

О нашем значајном књижевнику Милошу Црњанском, родом из Чонграда, говориле су ученице из Требиња. О животу и делатности Црњанског говорила је Николина Нинковић, гимназијалка 4. разреда. „Ламент над Београдом” Милоша Црњанског представила је матуранткиња Гордана Марков, а анализу поеме „Стражилово” дала је Александра Газивода, ученица 4. разреда Гимназије „Јован Дучић”.

О животу и стваралаштву Јакова Игњатовића говориле су Јована Вукмановић, Тамара Гојковић, ђаци 2. разреда и Кристина Славуљ, ученица 3. разреда Српске православне гимназије „Кантакузина Катарина Бранковић” у Загребу. Оне су изнеле основне биографске податке првог српског реалисте, а нису сметнули са ума ни његов књижевно-историјски значај. На крају свог излагања Загрепчанке су приказале Игњатовићеве најпознатије романе „Васа Решпект” и „Вечити младожења”.

Потом је уследио веома занимљив део програма првог дана сусрета, „Дух младости”. Том приликом ученици су читали своје песме и прозне текстове. Модератор је био професор Митар Кркељић који је говорио о значају лепе књижевне речи и мисли у данашњем времену које болује од кризе празнине духа, душе. На самом почетку прочитао је своју песму инспирисану љубављу. Своје литерарне првенце читали су и ученици будимпештанске Српске гимназије: Душан Шарац,

Мила Петровић, Јована Зец, Марта Михајловић, Соња Секулић, Јана Лишанин, Нађа Марчетић, Анастасија Јовановић, Ана Маргушић и Бојана Мишулић. Своја прва књижевна остварења прочитале су Александра Газивода и Николина Нинковић, из Требиња.

Поподне су гости са професором Мирославом Сребром обишли бројна знаменита места прелепе Будимпеште.

Следећег дана манифестација је настављена са састављањем плаката. Ученици од 5. до 8. разреда имали су задатак даураде плакате на тему: „Писац чија дела највише волим да читам". Старији ученици од 9. до 11. разреда саставили су плакате на тему: „Како бих ја осмислио омиљену учионицу". Креативни и маштовити учесници овог занимљивог задатка ,добили су велике картоне, фломастере и шарене папире. Плакате су биле више него успеле. Изненађујући је био широки дијапазон урађених оригиналних плаката. За овај део манифестације задужена је била професорка Ерика Котхенц.

Богати програм је настављен са још једном занимљивошћу. По један ученик из 10-их и из 11-их разреда, заједно са гостима слушали су најбоље беседе ученика 12/б разреда. Уследиле су веома интересантне беседе наших матураната. Своје беседе су читали Филип Иланковић, Емилија Огњеновић, Алекса Јанковић и Јелена Коњевић. Касније су неки ученици добили инспирацију, па су се јавили да казују стихове као Сара Матић. За успешно извођење овог дела програма потрудиле су се професорице Кристина Бекић и Изабела Данко.

После ручка, професор Драгомир Дујмов је госте из Требиња и Загреба повео у обилазак Будимпеште. Овом приликом била је то посета оних значајних места која су важна за историју и културну повест Срба у Мађарској, па и много шире. Посетили су будимски Табан, Вацку улицу, српску цркву Светог великомученика Георгија и легендарни Текелијанум. Одмах после ове занимљиве шетње, госте је професор Митар Кркељић повео у Будимску тврђаву.

Трећег дана, у петак, као и претходног дана, ученици из Загреба и Требиња посећивали су часове. Током преподнева урађене су вежбе разумевања читања у разредима основне школе. Они су читали оне басне које су написали наши гимназијалци. У гимназијским разредима на часовима српског језика и књижености су приређени квизови из српског језика и из културе изражавања.

Тачно у 10 сати почео је занимљив пројекат „Времеплов: Славни писци међу нама". Овом приликом професори су казивали занимљиве појединости из живота најзначајних српских књижевника.

Кристина Бекић је говорила о Милораду Павићу, Изабела Данко о Данилу Кишу, Ерика Котхенц о Иви Андрићу, Драгомир Дујмов о Милошу Црњанском, а Катарина Басарић о Меши Селимовићу. Ђаци су имали прилику да из једног популарнијег аспекта доживе лепоту књижевности и дух литерарног стваралаштва.

Дани матерњег језика завршени су наступом најзначајнијег савременог песника Матије Бећковића. У препуној свечаној сали Текелијанума цењеног госта поздравила је директорица др Јованка Ластић и Кристина Бекић, шеф актива српског језика и књижевности. Чувени београдски песник је својим шаљивим легендама и одличним стиховима одушевио ђаке и професоре наше гимназије. Био је то прави начин да се са успехом свечано затвори вишедневна манифестација о чувању и неговању српског језика.

У суботу 21. априла предвођени Ксенијом Сушић Марков, заменицом директора и професора Душана Вуковића, гости из Загреба и Требиња посетили су Сентандрејy, најсевернију тачку старог расејања Срба на овим просторима. Тога дана су уручене захвалнице и мајице са натписом „Негујмо српски језик" најуспешнијим учесницима овог важног пројекта наше школе на Тргу ружа. Мајице је финансирао Српски педагошки и методолошки центар.

Д. Д.

Почетак краја

Вишевековна традиција средњих школа и гимназија у Мађарској, настала још у времену Аустроугарске монархије, „Предаја пантљика”, коју је прихватила и Српска гимназија „Никола Тесла“ у Будимпешти, одржана је 24. фебруара у Бугарском културном центру са почетком у 18 часова. Свечаност „Предаја пантљика“ је највећи и најзначајнији догађај за сваког гимназијалца, јер он означава крај средње школе и представља велики корак унапред уз помоћ којег се налазимо корак ближе нашем циљу. После тога, чека нас још мали

број дана у односу на оне који су иза нас: матура, одабир и упис жељеног факултета и сасвим нови период живота.

Свечаност је почела уводним говором водитеља, а затим је уследио програм који је за нас припремио 11. разред. Након тога, директорка др Јованка Ластић нам је пожелела много успеха и среће у наредном периоду и изразила жељу да би волела да што више нас настави школовање у Будимпешти, како бисмо и даље могли да се дружимо. Плес матураната је одигран након што су нам на револере

прикачене тракице са натписом „Српска гимназија Никола Тесла 2014-2018“. Укупно 48 матураната из 12. а и 12. б је одиграло валцер. После валцера, оба разреда су уживала у модерном плесу који су вредно и дисциплиновано спремали са својим кореографима. Плесови су праћени великим аплаузом гледалаца који су били одушевљени. Свако је дао све од себе да представи себе у најбољем светлу, а да то приличи овој свечаности. Девојке су биле у дугим хаљинама разних боја са савршеном

шминком и фризуром, док су дечаци били права господа у оделима.

Много труда је уложено у сваки наш плес, у сваки покрет. Изнова и изнова смо пробали сваки плес појединачно. Жеља нам је била да све изгледа савршено, да наши родитељи, директорке, разредне старешине и професори буду поносни и да уживају у малом програму који смо са задовољством припремали. Уз сав тај наш труд и рад имали смо времена и за

шалу и забаву. Изостајање са часова нам није тешко пало, иако смо знали да нам се матура приближава. Сећам се кад нам је највећи проблем био одлучити уз коју ћемо песму играти валцер, кад су свађе биле неизоставне и мучење професора Душана Вуковића свакодневно...

После успешне вечери матуранти су отишли на журку да прославе сви заједно, пресрећни што се све добро завршило, али ипак и мало носталгични, јер ће бројне пробе плеса заменити

часови српског језика. Млађи ученици су недељама препричавали овај догађај, размењивали мишљења ко је био најлепши и замишљено се питали како ли ће изгледати њихова предаја пантљика и како ће се они осећати за коју годину.

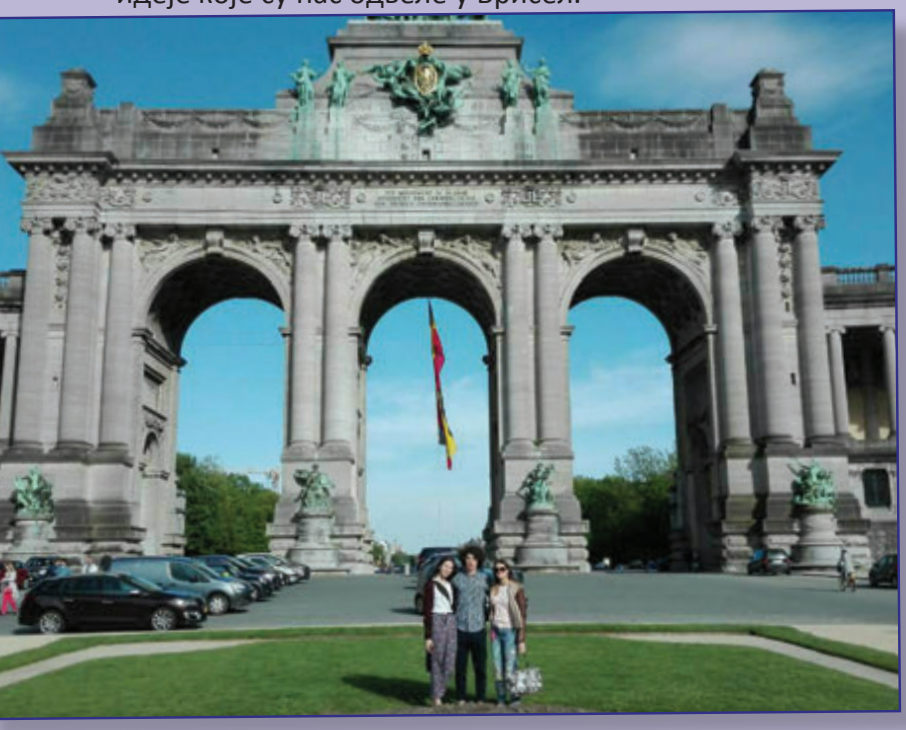
Будући да је ово последњи чланак који пишем за „Гимназијалац“, својим другарима бих поручила да уживају што више могу, јер ће се убрзо наћи на мом месту. Онда више нема назад, јер тад чекају обавезе као што су факултет, посао, породица... После разних несугласица, препирки и конфликата остају ми само најлепше успомене, једно велико искуство и бројна права пријатељства. Јурећи бројне циљеве расућемо се по целом свету, али на крају састајаћемо се поново и увек на истом месту, на Тргу ружа.

Јована Дудуковић 12.а

Наш пут у Брисел

Свако има преломне тренутке у животу, поготово кад је човек млад и када почиње да упознаје живот и себе. Те важне тренутке треба препознати и искористити. Конкурс који је био објављен у нашој школи је био један од тих тренутака који смо Стефан Голубовић, Лара Живковић и ја препознали, и, на нашу велику срећу, били ти који су освојили награду за литерарне радове и идеје које су нас одвеле у Брисел.

Наш професор историје, Ален Нађ, нам је предложио и упутио нас на пројекат и тиме нам омогућио непроцењиво искуство. Тема овог конкурса је била „Улога младих у европској будућности Мађарске и Србије" и као таква није била нимало једноставна за писање. Ми смо, захваљујући нашим пројектима, били у Бриселу по први пут и имали смо прилике да будемо у Европском парламенту, као и да наше домаћине – посланике питамо за савете и њихова мишљења. Упознали смо и видели младе људе који тамо живе и раде. За шта они раде? За превазилажење проблема и неспоразума, да боље разумемо једни друге и да помажемо једни другима. Јер, ако је мом комшији или пријатељу лоше, не може ни мени да буде добро, а ако је мени добро, потрудићу се да и њему буде исто тако.

Рад у економији је битан, али мора бити и рада културног типа како би људи стално напредовали. Без тога, Европа би остала „мини". Да би била велика, мора имати душу, а душу јој даје управо култура, међусобно разумевање и сарадња. Овај пут у само срце Европе омогућио нам је да учествујемо у сарадњи са младима, допринесемо нечему великом, саслушамо туђе идеје и оставимо наш траг у „Мини Европи", за коју све ово радимо. На нама, младима, је да добре идеје спроведемо у дело и сачувамо вредности различитих, а опет тако сличних, култура и народа. Важност оваквих културних организација

младих смо видели и осетили на овом путу, и од тад, то чувамо као једно од драгоценијих искустава, које нам даје самопоуздање и мотивацију да доприносимо свеопштем бољитку и да се још више усавршавамо. Наша школа и директорка др Јованка Ластић нам пружа много могућности које би требало да користимо стално.

Било би добро да у будућности постоји још пројеката и сарадња са другим државама и институцијама. Сваки труд се исплати, само треба да будемо упорни. Свако искуство нас учи, и на нама је да се трудимо и да наша мишљења и наше ставове спроведемо у дело, што смо овим путем, као и овим пројектом видели и показали. Ово је било незаборавно искуство које ћемо памтити и коме ћемо се у сећањима, а можда и неком другом приликом, враћати.

Љиљана Ковјанић, 10. ц

Жена која је ујела змију

Их, ових лепих и пријатних ноћи долази крај. У сутону уз тамну обалу одјекивао је звук музике из просте куће старог скелеџије. Музички таленат младог скелеџијиног сина дуго се наслућивао, а сада је бујао у пуној снази. Седела је тихо, изгубљена у тој музици, чудној, осећајној и утонулој у себе саму. У музици која је саму себе ослушкивала и која је свагда пријала. Било је тако лако најдубље се загледати у своје биће и изронити све што је сада требало изнети из себе. Седела је погледа упереног у реку, дубоко утонувши у мисли, зарањајући као кроз воду све до дна тог осећања, све донде где почивају узроци. Зар то није била она иста река, преко које је неуморно градила мостове, преко којих је прелазила реку живота? Можда је постојало безброј других мостова и стаза које би је пренеле преко, али само по цену залога и одрицања од себе. Увек је знала; постоји само једна једина стаза или мост на свету који нико осим тебе не може прећи. Нежно се загледала у водени ток, видела је како из дубине на површину израњају мехурићи ваздуха, како пливају по површини и одражавају небеска плаветнила. Ах, како је волела ту воду, ту бистрицу, како ју је она очаравала, како јој је била захвална! Желела је да учи од ње и да је слуша. Вода је протицала и стално текла даље, али је још увек била ту на истом месту, увек и за сва времена остајала је иста, а ипак је сваког тренутка бивала другачија. Каква тајна! Такав је управо и њен живот био. Сада је дошло време прикупити све те слике, осећаје и начинити коначан утисак. Ах, доће каткад, дође и тај дан када је ризик од скучености у сопственој чаури постао већи него ризик од цветања. У маленој бележници је од своје 11. године уписивала све оно што се речима могло изнети. Понекада би се осећаји несметано претварали у стихове, а некад би се бисери усамљеничких суза излили на хартију. Главно, писала је да би креирала за себе свет у коме је било подношљиво живети, а мерило је била слобода, неограничено стварање чуда. Жудња за чудесним током живота никада је није напуштала. Све што није могла преобратити у нешто чудесно, једноставно би напуштала. Реалност је није задивљивала, никада. Њено биће било је одвојено од заробљености на земљи. Томе је ваљда и тежила. Било је важно изградити треће царство вредности, независно од материјалног света и људске субјективности. Зато је дневник имао двоструку улогу; Да би се двапут осетио животу датом тренутку и ретроспективно. Сада је требало послужити се овим преимућством. Прећи преко густо исписаних страница, осетити њихову тежину и себе у њима, сагледати све то отрежњеног ума, осматрачки вољно.

Као и свака друга јака жена, кроз дивљину сопственог бића излазио је следећи идеал који је свагда управљао њеним понашањем, задовољавајући је и делујући као нематеријална сила. Управо тако, годинама је узнапредовала у чувању срцу у непоколебљивом миру и сабраности ума у срцу, али је у томе негде невидљиво ситна клица крвничке мирноће дискретно извиривала. Према мери чежње откривали су се незаборавни простори,путеви безвременог порекла. Да би се завукла у своју повест морала би поиздалека започети. Када би било могуће винути се до самих првих сећања, па и даље. . .

Топла збијеност, мир, спокојство, мириси свежи и слатки. Ипак одатле се једним скоком могло зећи у други свет, и у болну истину о одрастању и старењу. До тога је пут ипак био далек, дотле се морало одседети у школама, развијати, усавршити, издржавати

пробе и полагати испити. Овај пут неизбежно је био близак страшној провалији у коју су многи млади, обећавајући нараштаји неприметно потонули. Ипак, увек је осећала да је сопствена судбина вуче, и да је испуњење близу. Све около било је по калупима, једни су радили што и други, живовање младих било је без душе а зажарена веселост изгледала је тако суморно, набављено. Пре свега није желела мирис стада. Желела је да изнад свега буде будна, како не би била приморавана да чини будалаштине које су захтеване, како не би умртвила своја чула и ограничила морал. У срцу ове страсне уметнице горело је сунце љубави. Умела је да воли и живи за своја осећања, неговала их је, не газећи их и не потискивајући их и она су јој зато доносила бескрајно задовољство. Ипак, што је бивала старија схватала је да су је све мање испуњавале ситне радости и задовољства, морала је отићи. Негде далеко, и наћи нову лепоту. Ону по Достојевском спасоносну лепоту, вредну дивљења, ону која обузима и најватренија срца. Од ових сећања која су изградила нови мост или мердевине на чијим ће се степеницама пењати ка истини, прећи ће још једанпут реку живота.

Помирисала је страницу на којој је стала; била је свежа, мека. Поглед јој се нехотице зауставио на белим, неиспуњеним страницама; чисте су. Време је кренути, пут је дуг, а мост клизав.

Марија Симић, 10.ц

Опраштање

Стекла сам утисак да је појава кише у битним приликама неизбежна. Као неки знак да треба да предахнемо или доказ да су ствари ван наших досега, само падне. Њом се све што смо до тад покушавали да исконтролишемо или да наведемо у нашу корист брише, а нама тад остају паника и незадовољство неуспелим покушајем да, опет, ми владамо ситуацијом. Занимљиво је како нас природа опомиње да се осврнемо.

Те суботе, сунчане и топле попут много дана уназад, наравно, пала је киша. У сред церемоније небо се отворило и прелепо „намештене“ матуранте, као и све госте, ухватило је нестрпљење да што пре уђу у школу, како би, тако лепи, у зборници могли да наставе да присуствују већ започетом програму... Можда је ипак требало да почнем испочетка да препричавам:
У суботу, 12. маја, у 3 сата поподне, свечаност Опраштања матураната је почела у Српској гимназији „Никола Тесла“. Матуранти су започели своју последњу шетњу кроз цветне, окићене школске ходнике са малим закашњењем. На двориштy су их дочекали њихови најмилији, заједно са свим професорима, уз шарене балоне који су чекали да их матуранти пусте на крају церемоније.

Опет смо дошли до истог дела приче: Након опроштајних говора представника једанаестог и оба дванаеста разреда, доделу награда истакнутијим ученицима прекинула је ова природна појава коју чак не знам јесу људи очекивали или не, мада се чинило да је била прилично изненађење за све. Морам признати, бацивши поглед на људе око себе, на тренутак сам помислила да би требало да пожурим унутра, мада се у наредном тренутку то већ променило. Док су присутни јурили да уђу у затворен простор, стајала сам на самом крају масе и једино о чему сам могла да размишљам јесте то да је био крај. Не да ће ми се размазати шминка или да ће ми се покварити фризура; у глави ми је једино било да ја не желим никуд да журим, не желим да уђем у зборницу, не желим да се Опраштање заврши и никако не желим да, при завршетку, идем и грлим једну особу до друге, опраштајући се као да се никад више нећемо видети.

Не знам да ли је киша пала с разлогом да ме наведе да размишљам о тим стварима. Што више пролази време, више ми се чини да и јесте тако.

Нисмо могли да испланирамо један догађај комплетно, а да нас нешто неочекивано не успори или омете. Очигледно не можемо све у животу планирати.
Нисмо могли да успоримо време или кишу како не бисмо покисли или како бисмо брже успели да уђемо у школу по почетку пљуска. Нисмо могли ни да предвидимо да ће у тој количини падати. Свесна тога, зато сам остала на крају реда.

Нећемо умети сваки корак да урачунамо у тактику, или да успоримо време. Не можемо сада ни спорије да матурирамо и одемо из гимназије. Не знам, искрено, ни ко ће, како и где, колико год „испланирано“ сада поступао, завршити после матуре. Једино ми је сад јасно да, ако не можемо једним путем, уместо да сировито покушавамо истим, требало би да одступимо само на моменат, осврнемо се око себе и полако и сигурно, кренемо другим током. Ето доказа да природа стварно реагује онда када треба.

Ове мисли су ми се задржале у глави свега на пар минута. Након свечаности, уз закуске, наравно, заменили су их ситни разговори и безбројни поздрави. Тако се тај дан ипак пребрзо, али безбрижно завршио, а друштво 12.а и 12.б одељења, колико год да је било весело, сигурно је макар једном помислило како ће им школски зидови једном недостајати. Због тога, захвална сам и покушају организатора да свечаност протекне савршено и киши што је пала. Надам се да је, ако ништа, и ни близу на начин на који је мене, освежила све тада присутне и пореметила им ток „испланираних“ осећања који је до тада навирао.

Бојана Мишулић 12.б

Недеља одрживог развоја и Дани Николе Тесле

Као и сваке претходне године, у нашој школи су се недавно обележили Дани Николе Тесле и Недеља одрживог развоја. За програм су били задужени професори Светлана Кучера, Наташа Кривокапић, Весна Седлачек, Перо Ластић, Карољ Борза и Радивој Галић.

Првог дана, 23. априла, ученици деветих, десетих и једанаестих разреда су у својим учионицама цртали стрипове о Николи Тесли. Када су сви радови били готови, професори Милан Ђурић и Изабела Борза су имали најтежи задатак, да од свих креативних и интересантних радова, изаберу најбоље који су касније били изложени у Српском културном центру.

Другог дана су биле одржане презентације ученика осмог разреда основне школе о загађености и заштити воде, земље и ваздуха. Презентовању су присуствовали ученици деветих разреда. Ученици су добили увид о томе колико је битно чувати планету и природне ресурсе којих је све мање и мање.

Трећег дана, у Српском културном центру је одржана представа „Светлост“ у извођењу ученика првог разреда основне школе, као и презентације 10.б одељења о животу и раду Николе Тесле. Сви присутни су тада имали прилику да виде изложене радове о нашем научнику. Истог дана су се у нашој школи извеле презентације гимназијалаца, на исту тему, којима су присуствовали ученици десетих разреда.

Овако су протекли овогодишњи Дани Николе Тесле који су веома битни за нашу школу, јер се њима одржава култ једног од наших најзначајнијих научника по којем наша школа носи име, и који се преноси на следеће генерације.

Јована Жугић 9.ц

Исповести

#1

Сваки пут када учим,не научим задњи пасус јер ме ухвати срећа што сам при крају.

#2

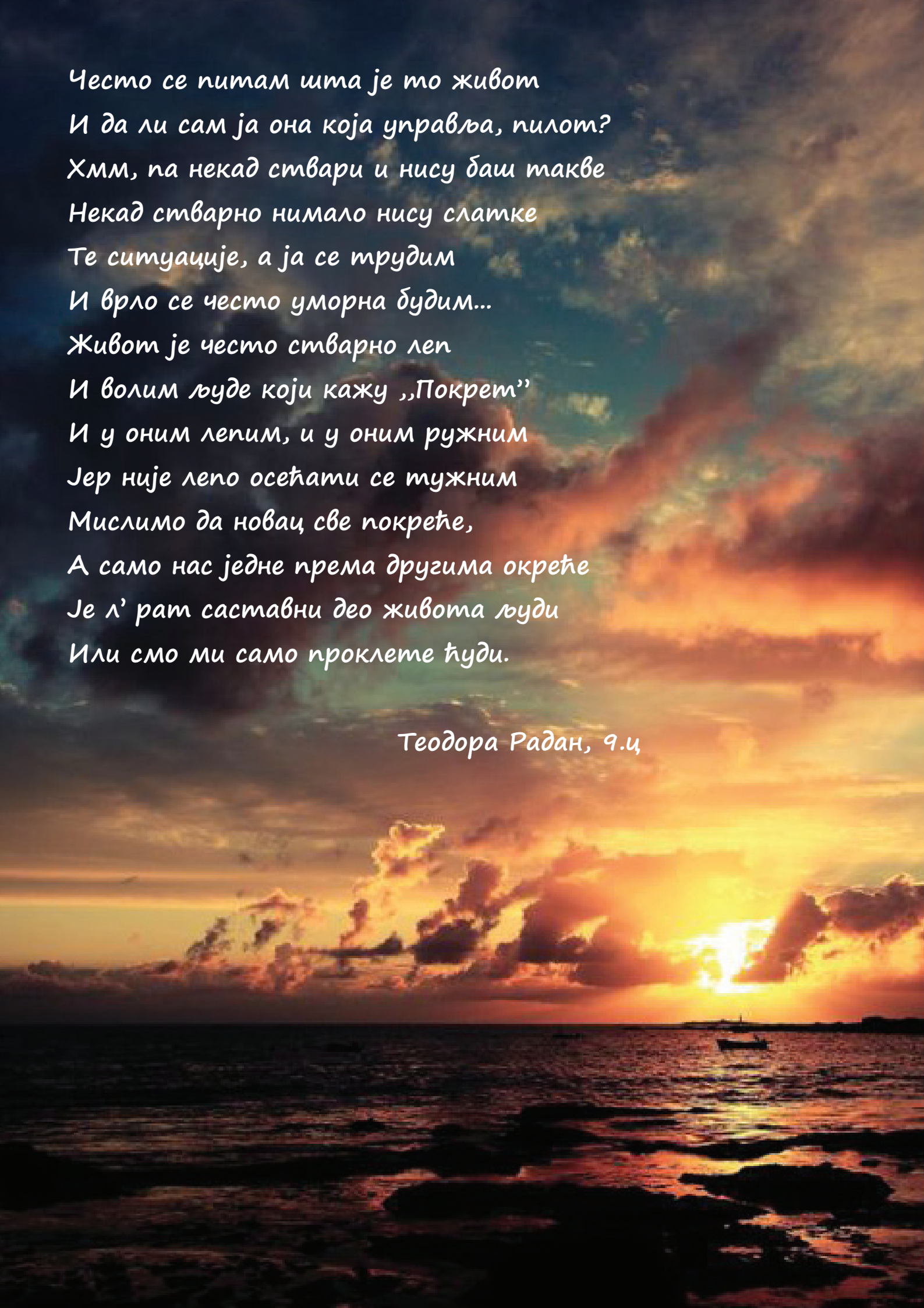
Када сам била трећи разред учитељица нам је за домаћи из природе и друштва дала да напишемо одговор на питање како је Нови Сад добио име. Следећег часа учитељица је прозвала мог друга из клупе да прочита свој домаћи. Он је узео свеску и прочитао свој одговор који је гласио ,,Не знам, нисам се тада родио“.

#3

Моје цимерке и ја и даље не можемо да се навикнемо на гашење интернета радним данима, и стално се једна другој жалимо због тога. Када коначно дође субота, дан када имамо неограничен интернет, ми од умора заспимо око 10 сати и уопште га не искористимо. Онда се наредне недеље жалимо што нисмо искористиле неограничен интеренет, а, што је најгоре, иста ситуација се понавља из недеље у недељу.

#4

Пре неки дан, другарица и ја смо отишле на сладолед. Питале смо продавачицу колико кошта велики корнет, на шта је она одговорила: „Ван хандрид форинт “. Иако обе знамо добро енглески, разумеле смо да кошта 1000 форинти и одлучиле се за сладолед у чаши. Када смо добиле сладоледе које смо наручиле и платиле рачун, схватиле смо да продавачица није рекла „ван таузнд“, већ „ван хандрид“ као и то да ми нисмо добро превеле шта је рекла. Мислим да ћу заувек бркати ова два појма. . .

Често се питам шта је то живот
И да ли сам ја она која управља, пилот?
Хмм, па некад ствари и нису баш такве
Некад стварно нимало нису слатке
Те ситуације, а ја се трудим
И врло се често уморна будим...
Живот је често стварно леп
И волим људе који кажу ,,Покрет''
И у оним лепим, и у оним ружним
Јер није лепо осећати се тужним
Мислимо да новац све покреће,
А само нас једне према другима окреће
Је л' рат саставни део живота људи
Или смо ми само проклете ћуди.

Теодора Радан, 9.ц